

vakte derfor overalt i Byen en usædvanlig Opmærksomhed. Alle Vegne havde Foraarsluften og Søndagsfriheden lokket Folk ud af Husene; selv de gamle Krøblinge var krøbne ud fra Kakkellovnskrogene og sad og soled sig paa Dørfliserne. I Husmændenes smaa Haver havde baade Mand og Kone travlt med at grave, Kattene sad og spandt paa Tagryggene og rundt om løb barhovedede Børn og legede.

Men det var ikke mange, hverken af Mændene eller Kvinderne, der havde en Hilsen tilovers for den unge Præst, skønt de alle saa' op fra deres Arbejde og fulgte ham med Øjnene, saa langt de kunde. Enkelte af de unge Karle, der hang over Gærderne hos de unge Piger eller stod inde i Gaardportene og røg paa lange Piber, lod sig endog af det muntre Solskinsvejr forlede til temmelig uærbødige Smil og halvhøje Bemærkninger, idet han gik forbi.

I Døren til et lavt Hus stod en Mand i blaa-stribede Skjorteærmer og med et Barn paa Armen. Det var den store, svært beskæggede Snekaster, der hin Vinteraften havde holdt en lille hjertelig Velkomsttale til Emanuel, da denne var paa Vejen ud til den syge unge Pige. Nu smilte Manden blot med sine hvide Tænder, mens Emanuel gik